

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Τι παράξενο αλήθεια ταξίδι !... Και πώς θυμάμαι όλες τις λεπτομέρειές του, μολονότι περάσαν τόσα χρόνια από τότε...

Και όμως είχαν αρχίσει ύπο εξαιρετες συνθήκες. Η «Προβηγκία» ήταν ένα πρώτης τάξεως ύπερωκεανείο, ο πλοίαρχός του ήταν ο θαυμασιώτερος των ανθρώπων και επιβάται ήσαν ή καλλιτέρα μερίς της άριστοκρατίας.

Από την πρώτη μέρα γνωρισθήκαμε όλοι σχεδόν μεταξύ μας... 'Αλλά και οι φίλοι που είχαμε αφήσει στη Γαλλία δεν μάς ξεχούσαν... 'Ο ασύρματος του πλοίου, δεν έπαυε από τού να μάς ύπενημιέη πως κεί κάτω, ή άναχωρησή μας είχαν αφήσει ένα κενον... Τα ριδιότηλεγραφήματα έφταναν άλλεπάλληλα.

'Ετσι έπερασεν ή πρώτη μέρα και τó πρώτ ής δεύτερης μέρας τού ταξιδίου μας. Το άπογευμα όμως ένα καταπληκτικό γεγονός ήρθε να συνταράξη την ηουχία των επιβατών ής «Προβηγκίας». 'Απεύχονεν περι τα πεντακωσια μιλια άπο την γαλλική άκτή, όπότε ό ασύρματος τού πλοίου έλαβε τó έξής τηλεγράφημα :

«'Αρσεν Λουπέν έπερβάσθη πλοίου σας. Πρωτην θέοιν. Διακαητικά : Μαλλά ξανό, τραίμα δεξιού βραχιόνος. Ταξιδεύει μόνος ύπό τó ψευδώνυμο Ρ...»

Την στιγμή αυτήν ακριβώς μία τρομερή βροντή άντήχησε. Τα ήλεκτρικά κύματα διεκόπησαν έτσι, δέν κατορθώθη νά γνωσθή παρά μνον τó αρχικόν ψηφικόν τού ψευδωνύμου ύπό τó όποιον συνεταξείδευε μαζί μας ό δισσημος άριστοκρατης λωποδύτης.

Δέν μισούσαμε νά ποτεύσουμε στάφτιά μας. 'Ωστε ό ασύρληπτος λωποδύτης με τον όποιον άπρηχολέιτο ό παγκόσμιος τύπος, τó άινιματικό αυτό πρόσωπο προς τó όποιον είχε κηρυξει άμείλικτο πόλεμο ό διασημότερος άστυνομικός ής έποχής μας, ό πολής Γκαγιερ, είχε παρειούσει στη μικρή κοινωνία τού πλοίου μας !... διαβόλε... 'Η περιπέτεια ήταν μοναδική... 'Αρχίσαμε όλοι νά κοιταζόμαστε μεναξύ μας ύποπτως... Ποιος μισορούσε νά μάς ββαίωση πως κεινεί κεί ό Κύριος που διαβίσε σοβαροτατα την έφημεριδα του... Πώς ό άπειθή; γεινάς μου στην τραπεζαρία... ή πώς ό συνμιλητής μου στο σαλόνι... δέν ήταν ό 'Αρσέν Λουπέν !...

— Κι' αυτή ή κατάσταση θα διαρκέση άκόμη πέντε μερες ! άνεχεραξεν ή μίς Νέλλυ 'Αντροντιόν. νά αυτό εινε άνήκουστο ! 'Ας έλπίσουμε τέλος παντων, πως αυτή τη φορά θα τον πιασουν...

Και άπευθυμένη σέ μένα :
— Σεις κ. 'Ανδρεξ, που έχετε συνδεθεί τόσα με τόν πλοίαρχο δέν ξέρετε νά μάς πητε τίποτε νέο ;

Θ ήθελα πολύ νά ευχαριστούσα την μίς Νέλλυ. 'Ηταν ή πιο χαριτωμένη άπό τις συνταξιδιωτισσές μας. Συνήχονε την ώμορφια στα πλοία.

Από την πρωτην ήμέρα τού ταξιδίου είχα νιώσει μία μεγάλη συμπάθειο γι' αυτήν. Και ήμουν εύτυχισμένος που παρατηρούσα ότι κι' αυτής δέν ής ήμουν αδιάφορος.

— Δεν ξέρω δυστυχώς τίποτε τó θετικό, ής άνηντηα. 'Αλλά δέν νομίζετε ότι θα μπορούσαμε νά ανακαλύψουμε τόν κύριον αυτόν και μοι μάς, χωρίς έστω νάμαστε και άστυνομικοί ;

— Σοβαρώς μιλείτε ;
— Μι γκαί, όχι σάς παρακαλώ : Τό πρόβλημα δέν εινε και τόσο δύσκολο... Κατέχονεν ήση άρκετα στοιχεία που θα μάς βοηθήσουν στις έρευνές μας.

— Και ποια εινε αυτά τά στοιχεία, παρακαλώ ;
— Ιον : 'Ο Λουπεν έχει πάρει ένα όνομα που άρχίζει άπό Ρ...
2ον : Ταξε δεύει μόνος και 3ον : εινε ξανθός.

— Λοιπον ;
— Λοιπον... δέν έχουμε παρά νά εξετάσουμε τόν κατάλογο των επιβατών.

Τον κατάλογον αυτό τον είχα στην τσέπη μου. Τον έβγαλα, κι' έριξε μοι μιατιά.

— Και ύου... Πρώτα πρώτα παρατηρώ ότι δεκατρείς μόνον επιβάται έχουν όνομα που νά άρχιξη άπο Ρ... Αυτοί μάς ενδιαφέρουν, λοιπον μνον...

— Δεκατρείς μονάχα ;
— Σειν πρώ ή θεη, γαί. 'Από τούς δεκατρείς όμως αυτούς, οι

έννεα συνοδεύονται άπό τις οικογένειές τους... 'Ωστε δέ μάς μένονν παρά τέσσερα πρόσωπα : ό μαρκήσιος ντε Ραβερντάν...

— 'Ο άκόλουθος ής πρεσβευτής, με διέκωψεν ή μίς Νέλλυ. Τόν ξέρω.

— 'Ο Ιατρός Ρώσον...
— Εινε θείους μου εινε κάποιος.
— 'Ο κ. Ριβόλτα...

— Παρον !... έφώναξεν ένας Ιταλός επιβάτης.
Γυρίσαμε και τον έκοιτάξαμε : ήταν μελαχροίνος, κι' είχε μαλλά και γένεια κατάμουρα.

'Ο κύριος δέν εινε βέβαια καθάυτó ξανθός, μου εινε.
— Τότε είμεθα άναγκασμένοι νά συμπεράνωμε πως ό καταξητούμενος λωποδύτης εινε ό τελευταίος τού καταλόγου.

— 'Ητοι ;
— 'Ητοι ό κ. Ροζαίν. Μήπως κανείς άπό σάς γνωρίζει τόν κ. Ροζαίν ;

'Ολοι έτήρησαν σιωπή. 'Η μίς Νέλλυ όμως έστράφη προς κάποιον νέον που καθόταν κοντά ής και που δέν έπαυε ως εκείνη την στιγμή νά ής κινή κωρτε και τού εινε :

— Δέν άπαντάτε, κ. Ροζαίν ;
Τά βλέματα όλων έστράφησαν στο μέρος του. Και τότε είδαμε πως ήταν ξανθός.

'Ομολογώ ότι ένοιωσα ένα άνατριχίασμα. 'Από την σιωπή δέ που βασιλεύσε γύρω έννόησα ότι και οι λοιποί επιβάται έννοιασαν τó ίδιο συναίσθημα με μένα. Κι' όμως τί διάβολο... ό νεαρός έρωτιδύς δέν ήταν δυνατό νά εινε ό 'Αρσέν Λουπέν...

— Γιατί δέν άπαντώ ; έρόφφερε τότε σιγά ό κ. Ροζαίν. Μά γιατί κι' εγώ έκομα ήδη μία έρευνα σίν τόν κύριο και έφθασα στο ίδιο συμπέρασμα. Το όνομά μου άρχίζει άπό Ρ, είμαι ξανθός και ταξείδευω μόνος... Είμαι, συνεπώς, ής γνώμης νά με συλλάβουν... Και έντελώς άτάραχος άναφε τó πορτο του.

Είχε πάρει τó ύψος άνθρώπου που άστειεύεται παρατήρησα έντοτούς, πως είχε χλωμίση ρομερά καθώς μιλούσε.

'Η μίς Νέλλυ, ώστόσο, έρώτησεν άφελώς :
— Μά δέν ειντε πληγωμένος...

— 'Α, ναι, βέβαια... εινε. Δέν έχω κανένα τραύμα.

Και νευρικά, οήσωσε τó μανίκι του. Στο μπράσο του δέν ύπήρχε, πράγματι κανένα ίχνος τραύματος... Τό βλέμμα μου όμως δισταυρωθή με τó βλέμα ής μίς Νέλλυς. 'Ο Ροζαίν είχε δείξει τó

άριστέρο του μπράσο !
Και μά τόν Θεό, ήμουν έτοιμος νά τού κάμω την παρατήρηση όπότε ένα νέον συνταρακτικό γεγονός έλαβε χώραν. 'Η Λαιύ Ζέρλανδ, ή συνοδός ής μίς Νέλλυ, έρχόταν προς τó μέρος μας, άναστατωμένη, έσεινη, φωνάζοντας :

— Τά διαμαντικά μου... Τά στολίδια μου !... μου τά πήραν !...
'Εμείναμε όλοι κατάπληκτοι... Δέν ύπήρχεν άμφιβολία... 'Η κλοπή αυτή ήτον μία πρόκλησις τού 'Αρσέν Λουπέν με άπάντησις του στο τηλεγράφημα τού ασυρμάτου...

'Ο Ροζαίν συνελήφθη. 'Ο πλοίαρχος ύπό την ιδιότητά του ως κυβερνήτου τού πλοίου, και βασιάρχμος στα χαρακτηριστικά που εινε τó τηλεγράφημα, τόν θεωρήσε ύποπτο και τόν συνέλαβε. Κανείς δέν παρενεύθη με την λύση αυτή. 'Ολοι είχαν πεισθεί πως ό Ροζαίν ήταν ό 'Αρσέν Λουπέν.

Την έπομένη όμως ό Ροζαίν, προς γενική κατάπληξη, άφέθηκν έλευθερος. Είχε άποδείξει — ως μαθεύθηκε — την ταυτότητα του, είχε δείξει στον πλοίαρχο τά χαριά του... 'Υποσχέθηκε μάλιστα και 10.000 φράγκων άμοιβή, σ' όποι ν άνεάλυπτε τον κλέπτη των μαργαριταριών... Νόστιμο ήταν αυτό... «'Ο 'Αρσέν Λου εν άναντιον τού 'Αρσέν Λουπέν,» καθώς ειλαν όλοι, με μία φωνή... 'Η μονομαχία δέν έστερείτο ένδιωφέντος...

'Εν τώ μεταξύ ό πλοίαρχος και τó πλήρωμα ψάχναν περιεττώδως, παντού, χωρίς όμως νά μισρούν ν' ανακαλύψουν τίποτε.

— Στο τέλος δέν μπορεί, κάτι θα βρούνε, μου ψιθύρισεν ή μίς Νέλλυ την ώρα που έψαχναν τριγύρω μας. Τί διάβολο ! 'Ο

Κι' άναφε άτάραχος τó πορτο του.

κλέφτης δὲν εἶνε μάγος...

— Ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ βρεθῆ τίποτε, ἀπήνησα. Ἐκτός κιά ἂν βρῶν ὡς καὶ στὶς φόδρες τῶν καπέλων καὶ τῶν ρούχων μας καὶ δεῖ κρατοῦμε στὰ χέρια μας... Καὶ δείχνοντάς της τὴν φωτογραφική μου μηχανή μὲ τὴν ὁποία δὲν ἔπαινα ἀπὸ τοῦ νὰ τῆς πέρνω διάφορες πόδες ἐπρόσθεσα : Ὡς καὶ σ' ἓνα τόσο δά μηχανηματάκι, θὰ μπορούσα νὰ κρύψω κανέναν τὰ κλοπιμαῖα... Ἐ, τί λέτε καὶ σεις καπετάνιε ;...

— Μὰ τότε θάπρεπε νὰ ἐρευνησομε καί... μέσα σὰ κατάρτια ἀκόμα μου ἀπήνησαν αὐτὸς γελώντας, καθὼς περνοῦσε βιαστικός.

Ἐφθασε τέλος καὶ ἡ τελευταία μέρα τοῦ ταξιδιοῦ μας. Δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῆ, ἐννοεῖται, ἀκόμη τίποτε... Κι' ὁμως ἐγὼ εὐλογοῦσα ἀπὸ μέσα μου τὸν Λουπέν, πού εἶχε σταθῆ ἀφορμὴ νὰ συνδεθῶ τόσο τρυφερά μὲ τὴν γοητευτικὴ μὴς Νέλλυ...

Ἄκουσε τὸν πλοῦτον ἐφθασε στὸ λιμάνι, ἀπηγορεύθη στοὺς ἐπιβάτες νὰ κατέβουν. Τὶ συνέβαινε λοιπόν ; Δὲν ἀγγήσαμε νὰ τὸ μάθουμε. Ἀπάνω στὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ ἀνέβηκε καὶ στάθηκεν ἕνας ψηλὸς κύριος, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο χωροφύλακες. Καὶ οἱ ἐπιβάται ὑπερθεωρήσαν νὰ περνοῦν ἕνας ἕνας ἀπὸ ἐμπρὸς του, γιὰ νὰ τοὺς ἐξετάξῃ.

— Μὰ ποὺς εἶν' αὐτὸς ; ρώτησεν ἡ μὴς Νέλλυ.

— Ὁ ἀστυνομικὸς Γκανιμάο, ὁ ἀντίπαλος τοῦ Λουπέν... Φαίνεται πὸς βρισκόταν ἐδῶ καὶ τὸν εἰδοποίησαν καὶ ἦλθε...

— Ὁ Γκανιμάο ; Μὰ αὐτὸς δὴ χιλιάδες φορές τὸν Λουπέν.

Ἄκουσε τὸν ἀνακαλυψῆ ; Δὲν ξέρετε τί συγκίνηση νοιώθω... Μὰ καὶ σεις εἰσθε βλεπὼ συγκινημένοις.

Ἐφ' ὅσον ἐπενέβαινε ὁ Γκανιμάο, τὸ μυτήριό βέβαια θὰ διαλυτοῦν. Ἐστάθηκα κοντὰ στὴ μὴς Νέλλυ καὶ παρατηροῦσα τοὺς ἐπιβάτας πού περνοῦσαν μπρὸς ἀπὸ τὸν ἀστυνομικό. Ὁ Γκανιμάο τοὺς ἐξόριζε μὴ ματὰ καὶ τοὺς ἀφῆνε νὰ περῶσιν. Νὰ... τώρα περνοῦνε κι' ὁ Ροζαίν... Ἐνοίωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ δυνατὰ... Ἀλλὰ κι' αὐτὸν, ὁ Γκανιμάο τὸν ἀφῆσε ἐλεύθερο... Στὸ κατάρτιωμά δὲν εἶχαν μείνει πλέον παρά εἰκοσι περίπου ἐπιβάται. Ποιοὶ λοιπόν θεέ μου, ἦταν ὁ Λουπέν ;...

— Πᾶμε... εἶπα στὴ μὴς Νέλλυ. Καὶ προχωρήσαμε πρὸς τὴν σκάλα.

Ἐξαφνα ὁμως ὁ Γκανιμάο μᾶς ἐσταμάτησε.

— Τί συμβαίνει ; τὸν ἐρώτησα.

— Μιά σαγγιμή, κύριε... Γιατί βιάζεσθε ;...

— Συνοδεῦσά τὴ δεσποινίδα...

Ὁ Γκανιμάο μὲ κοιτάζε βαρύντὰ στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε, τονίζοντας καθὲ λέξη :

— Εἰσθε ὁ Ἄρσεν Λουπέν, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ἄρχισα νὰ γελῶ.

— Ὁχι. Εἶμαι ἀπλῶς ὁ Βερνάρδος ντ' Ἀνδρεζῦ.

— Ὁ ντ' Ἀνδρεζῦ πέθανε πρὸ τριῶν ἔτων, στὴ Μακεδονία.

— Ἰδοὺ τὰ χαρτιά μου, κύριε...

— Εἶνε τὰ δικά του, πραγματι, αὐτὰ ὁμως δὲ σημαίνει τίποτε !

— Εἰσθε τρελλὸς ! Ὁ Λουπέν ἐπιβάσθη μὲ ψευδώνυμον πού ἀρχίζει ἀπὸ Ρ...

— Ναι, τέχνασμα δικό σας εἶνε κι' αὐτό... Ἐ, φίλαράκι μου, δὲν τὸ περιμένεις πὸς θὰ μ' εἰρήκεις ἐδῶ... Καὶ ἀστραπιαίως μὲ χτύπησε στὸ δεξιὸ μπράτσο. Ἐρριζα μιά κραυγή. Μὲ εἶχε χτυπήσει πάνω στὸ τραῦμα μου...

Δὲν μπορούσα πιά νὰ ρηρηθῶ. Ἐγύρισα καὶ κοίταξα τὴν μὴς Νέλλυ. Εἶχε χλωμαίσει τρομερά. Ἐρριζε μιά ματιὰ πρῶτα σὲ μένα κι' ὕστερα στὴ φωτογραφικὴ μου μηχανή πού κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια της. Θὰ μὲ ἐπρόδιδε λοιπόν ; Θὰ παρέδιδε τὴν μηχανή πού περιεχε τὰ μαργαριτάρια ; Ἡ μὴς Νέλλυ ἔμεινε σκεπτικὴ γιὰ λίγα λεπτά καὶ κατόπιν προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο...

Κι' ἐνῶ οἱ χωροφύλακες μοῦ βάζαν τὶς χειροπέδες, ἐγὼ ἤμουσιν εὐτυχισμένοις πού ἡ μὴς Νέλλυ, δὲν ἐπρόδωσε τὸ λιγοήμερο ἐρωτικό μου ὄνειρο...

Καὶ καθὼς ὁ Ἄρσεν Λουπέν μοῦ διηγεῖτο ὁ ἴδιος, ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ, τὴν περιπέτειά του αὐτή, παρετήρησα δύο δάκρυα πού λάμπαν στὰ μάτια του...

Μαρίς Λεμπλάν

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν καλαϊά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ὕλης καὶ ἐλόκληρη βιβλιοθήκη. Ἐπίσης ζητοῦνται σώματα ἢ τεύχη φιλοσοφ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλία. Ἀγοράζονται ἀκόμη ἔργα ζωγραφικῆς, ἀγιογραφίαι βυζαντιναὶ καὶ καλαϊὰ κομφοτεχνήματα. Εἰδοποιήστε ἢ γράψτε στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7.

ΜΙΚΡΑ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Ἀπὸ τὴν συλλογὴ τοῦ Τρέιχ)

— Κάθε φορὰ πού πηγαίνα κυνήγι ἔλεγε ὁ Σαμπουαρά, γεμίζω τὸ σάκκο μου μὲ φρέσκα χόρτα...
— Γιατί ;...
— Γιὰ νὰ φέρνω πρὸς τὸ μέρος μου τοὺς... λαγούς!...

— Ἐ, πὼς τὰ πήγες στὸ κυνήγι μπάριμπα Πέτρο ;...
— Δὲν χτύπησα δυστυχῶς τίποτα σημερα... Δὲν ἔρριξα οὔτε τουφεκιά...
— Γιατί ;
— Τὸ σκυλί μου ζεσταίνονταν πολὺ.
— Ἐ, καὶ μ' αὐτό ;
— Δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ σκιά μου !

Ἄκουσε τὸν Ντυροτέν πρόκειται νὰ μονομαχήσῃ μὲ πιστόλι. Εἶνε ὁμως πολὺ ἀνήσυχος. Ὁ ἀντίπαλός του, μακιάδης κυνηγός, εἶνε δεινὸς σκοπευτής.
— Δὲ θὰ ἦταν δυνατόν νὰ τὸν ἀναγκάσῃ κανεὶς νὰ πυροβολήσῃ στὸν ἀέρα ; ψιθυρίζει ὁ Ντυροτέν.
— Πὼς αὐτό ; ρωτᾷ ἕνας μάρτυς.
— Νὰ... τὴν ὥρα πού θὰ δώσετε τὸ παρόγγελμα «πῦρ» !... ἀκολογήστε καμιά πέρδικα !

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ μέγας Φλαμανδὸς ζωγράφος ΡΟΥΜΠΙΕΝΣ

Κάποιος κυνηγός, ἀφοῦ περιπλανήθηκεν ἐπὶ κάμποσες ὥρες χωρὶς νὰ συναντήσῃ τὸ παρμιερὸ πούλι ἐμπρὸς του, ἀντίκριξε ἔξαφνα μερικὲς πάπιες πού παίζουσι μὴνα σὲ μιά λακοῖβα μὲ νερό. Κοντὰ στὴ λακοῖβα ἕνας γέρος, χωρικός κάθεται πάνω σ' ἓνα σινιδένιο πάγκο. Ὁ κυνηγὸς τὸν πλησιάζει.

— Ἐ, μπάριμπα, τοῦ λέει. Πόσα θέλεις γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σκοτώσω μιά ἀπ' αὐτὲς τίς πάπιες;

— Ἐρρω γῶ !... ἀπαντᾷ σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Δέχεσαι δύο φράγκα ;

— Ὅπως θές, ἀπαντᾷ ὁ γέρος κελνίζοντας ἀπαθῶς τὴν πίπα του.

Ὁ κυνηγὸς ἀφίνει στὸ πάγκο δύο φράγκα, σκοπεύει καὶ σκοτώνει μιά πάπια. Τὴν πέρνει, κι' ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ... Τὴν τελευταία στιγμὴ ὁμως μετανοεῖ.

— Μπάριμπα, μούρδετα ὄρεξη νὰ σκοτώσω ἄλλη μιά πάπια, λείε στὸν χωρικό. Πόσα θέλεις ;... Νὰ σοῦ δώσω ἄλλα δύο φράγκα;

Ὁ γέρος κελνίζει τὴν πίπα του σιωπηλός.

— Ἄς εἶνε... Νὰ πάρω τρία φράγκα... λέει ὁ κυνηγὸς ἀποθέτοντας πάνω στὸν πάγκο τὰ χρήματα. Καὶ χωρὶς νύγχορρησῆ, σκοπεύει καὶ σκοτώνει ἄλλη μιά πάπια. Τὴν πέρνει κι' αὐτὴν, ἀλλὰ δὲν σκέπτεται πιά νὰ φύγῃ... Το παιχνίδι ἀρχίζει νὰ τοῦ ἀφέσει...

— Ἐλα, λείε σὶόν χωρικό ! Θὰ σκοτώσω καὶ τρίτη πάπια... Θέλω νὰ τίς στείλω κάπου πεσκέσι... Σὲ πειράζει ἂν σκοτώσω ἄλλη μιά

πάπια ;...
— Καὶ τί μὲ νοιάζει μένα, ἀπαντᾷ τέλος ὁ χωρικός. Σάματις εἶνε... δικές μου ;...

Ὁ Τόμ Πάουελ ἐπῆγε, μὲ μερικὸς του φίλους, νὰ κυνήγησῃ τίγρες στὰς Ἰνδίας. Κάποιο βράδυ ὁμως, μὰ τίγρης τοῦ ἐπιτίθεται καὶ τὸν νταβροχθίζει. Οἱ φίλοι του τηλεγραφοῦν ἀμέσως τὴν θλιβερὴν εἶδηση στὴν οἰκογένειά του.

« Ἀποστείλατε πάραυτα πτόμα », τοὺς ἀπαντᾷ αὐτῆ.

Οἱ φίλοι προβαίνουν σὰ δέοντα καὶ τηλεγραφοῦν.

« Λέμα ἀφικνεῖται τὰδε ἡμέρα ».

Τὴν ὠρσθεῖσαν ἡμέραν, οἱ συγγενεῖς τοῦ Τόμ λαμβάνουν... ἕνα κλονβὶ περιέχον μιά θαυμασία ζωντανὴ τίγρη. Τηλεγραφοῦν ἀμέσως : « Ἐλάβομεν τίγρη ζωντανὴν καὶ ὄχι πτόμα Τόμ ».

Οἱ φίλοι ἀπαντοῦν :

« Τὸν ἐντὸς τίγρεως ».

Καὶ κάποιος σχετικὸς διάλογος :
Ὁ Τόμ ἐγύρισε ἀπ' τὰς Ἰνδίας...
— Στάθηκε ἄραγε τυχερός στὸ κυνήγι του ἐναντίον τῶν τίγρεων ; ρωτᾷε κάποιος.
— Πολὺ τυχερός.
— Ἄ ! Ὡστε ἔτσι ;...
— Ναι... δὲν κατάρθωσε νὰ συναντήσῃ καμμιὰ... τίγρη !...

Ὁ Νεμρώδ